ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

మరుసటి రోజు సాయంత్రం.

స్థలం: రెడ్డి కళ్యాణ మండపం. ఆదోని.

ఆమె అంత చక్కగా పాడగలదు అని అతనికి అప్పుడే తెలిసింది. చాలా పెద్ద వేదిక అది. హాల్లో ఎక్కడు కూర్చుని ఉన్నవారికి అయినా కనపడేలా వేదిక నిర్మాణం జరిగింది.

రెండు వరుసలుగా ఏర్పాటు చేయబడ్డ వేదిక పై కాస్తా ఎత్తుగా అమర్చబడ్డ అరుగులాంటి నిర్మాణం, దానిపై మైకు ముందర కూర్చుని వుంది ఆ అమ్మాయి.

ఆ అమ్మాయికి ఇరువైపులా వాయులీన విద్వాంసులు, మృదంగ విద్వాంసుడు, కంజీర, గోటు వాద్యకళాకారుడు, వేణువాద్య కళాకారుడు, శృతి కి గాను తంబూర వాయిద్యంతో కళాకారుడు ఇలా అందరూ కొలువుదీరి వున్నారు.

వేణువు వాయించే కుర్రాడే ఆమె తమ్ముడు అని ఆమె చెప్పిన విషయం గుర్తు వచ్చింది. ఆ వాయిద్యాల పేర్లు కూడా అతనికి ఆ తర్వాత తెలిసింది. అతనికి ఇలాంటి ప్రపంచం ఒకటుంటుంది అని తెలియదు నిజానికి.

ఆ అరుగు లాంటి వేదిక ముందు నాట్యానికి అనుకూలమైన ఒక విశాలమైన వేదిక ఏర్పాటు చేయబడింది.

ఆమె గొంతు సవరించుకుని చిన్నగా పాడటం మొదలు పెట్టింది.

ఆమె కంఠంలో ఏదో ఒక అద్భుతమైన ఇంద్రజాలం వుంది. ఆమె పాడితే హృదయం లో ఏదో తెలియని తియ్యటి అనుభూతి కలుగుతుంది.

ఆమె కంఠం నుంచి జాలువారుతున్న రసధుని స్పీకర్ల ద్వారా ఆ సభా మంటపాన్ని తేనెవానలా చుట్టుముట్టుతోంది. ఒక మంచు తుఫానులో ఇరుక్కుపోయిన తియ్యని అనుభూతి.

మృదంగం, శృతి చేస్తున్న సమ్మోహన ధ్వనులు, వయొలిన్ల తీగెలపై నుంచి వస్తున్న తీయని రాగాలు వెరసి స్వర రాగ గంగా ప్రవాహం అంటే ఏమిటో అతనికి మొదటి సారి అనుభవంలోకి వచ్చింది.

కొన్ని సార్లు కొన్ని పదాలు ఉత్తినే వాడేస్తూ వుంటాము, కాని అనుభవంలోకి వచ్చినప్పుడు తెలుస్తుంది వాటి నిజమైన అర్థం.

స్వర రాగ గంగా ప్రవాహం అనే పదబంధానికి అతనికి నిజమైన అర్థం తెలిసిన సాయంత్రం అది.

ఒక నవ యవ్వన వతి మెరుపుతీగెలా వేదికపై లయబద్దంగా, తాళానికి అనుగుణంగా నృత్యం చెస్తూ వుంటే గంటలు క్షణాల్ల గడిచిపోయాయి.

గంటలు క్షణాల్ల గడిచిపోవటం అనే పదబంధాన్ని ఊరికే వాడేస్తూ వుంటాము. ఆ పదబంధానికి కూడా అతను మొదటి సారి అనుభవపూర్వకంగా అర్థం తెలుసుకున్నాడు.

భామనే! సత్య భామనే!

సత్య భామనే సత్య భామనే .

సత్య భామనే సత్య భామనే .

వయ్యారి ముద్దుల...

వయ్యారి ముద్దుల సత్యా భామనే.

సత్య భామనే.

భామనే పదియారువేల కోమలులందరిలోనా.

భామనే పదియారువేల కోమలులందరిలో.

లలనా చెలియా! మగువా సఖియా!

రామరో గోపాలదేవుని ప్రేమను దోచినదాన.

రామరో గోపాలదేవుని ప్రేమను దోచిన సత్య భామనే... .

సత్యా భామనే .

ఇంతినే... చామంతినే...

మరుదంతినే... విరిబంతినే...

ఇంతినే చామంతినే మరుదంతినే విరిబంతినే.

జాణతనమున సతులలో...

జాణతనమున సతులలో... నెరజాణనై!

నెరజాణనై!

నెరజాణనై వెలిగేటిదాన భామనే... సత్య భామనే!

అందమున అనందమున గొవిందునకు నేరవిందునై

అందమున అనందమున గొవిందునకు నేరవిందునై

నందనందుని ఎందుగానక

నందనందుని ఎందుగానక బేందమందున పొందుచున్న

భామనే... సత్య భామనే!

సత్య భామనే సత్య భామనే ★

(★ సిద్ధేంద్ర యోగి విరచించిన – భామాకలాపం)

కాని అతని దృష్టి ఎంత వద్దనుకున్నా పదే పదే పాట పాడుతున్న ఆ అమ్మాయి మీదకే వెళుతోంది.

నృత్యం చేస్తున్న మెరుపుతీగె లాంటి స్త్రీ గాని, వాద్య కళాకారులు గానీ, ప్రేక్షకులు గానీ ఎవ్వరూ కనిపించటం లేదు. ఆమె గాత్రం తప్ప ఏమీ వినిపించటం లేదు.

అతడు ఒక అలౌకిక ప్రపంచంలో వున్నాడు.

ఆమె గాత్రంలో ఒక మాయాజాలం వుంది. ఒక సమ్మోహనాస్త్రం వుంది. శ్రోతలను కట్టిపడేసే ఒక దైవీశక్తీ ఆమె గాత్రానికి వుంది. వచ్చేటప్పుడు జట్కా బండిలో అదే అన్నాడు వదినెమ్మతో.

ఆవిడ కూడా ఏకీభవించింది అతనితో. వారిద్దరూ చాలా సేపు ఆ నాట్య కార్యక్రమాన్ని గూర్చి మాట్లాడుకున్నారు.

"అక్కడ సత్యభామ వేషంలో అద్భుతంగా నాట్యం చేస్తున్న ఆయన స్త్రీ వేషంలో వున్న వెంపటి చిన సత్యం గారు అని గొప్ప కూచిపూడి నృత్య కళాకారుడు. తెలుసా." దార్లో వదినెమ్మ చెప్పిన మాటలు అతనికి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించాయి.

అతడు ఒక అద్భుతమైన ప్రపంచాన్ని మొదటి సారిగా చూసిన అనుభూతికి గురయ్యాడు.

ఆ అమ్మాయి తమ్ముడు మారుతి అక్కడే పరిచయం అయ్యాడు అతనికి.

ఒక సంవత్సరం చిన్నవాడు మారుతి. అదే ఊర్లో పాలిటెక్నిక్ కోర్స్ చేస్తున్నాడు. అతనికి వాళ్ళ అక్కయ్య పోలికలు బాగా ఉన్నాయి.

"మా ఇల్లు మీ ఇంటికి దగ్గరే. ఓ సారి రండి" అని మారుతి ఆహ్వానించాడు.

జాకీ ష్రాఫ్, మీనాక్షి శేషాద్రి నటించిన హిందీ చిత్రం 'హీరో' విడుదల అయిన కొత్తలు అవి. అందులో హీరో వేణువుపై ఒక ప్రత్యేకమైన ట్యూన్ ని వాయించే వాడు. అది చాలా క్రేజ్ పొందింది యూత్ లో. హరిప్రసాద్ చౌరాసియా అనే ప్రఖ్యాత వేణు గాన విద్వాంసుడు ఆ ట్యూన్ ని వాయించి పెట్టాడు ఆ సినిమా కోసం అని పత్రికల్లో కథలు కథలుగా చెప్పబడేది ఆ రోజుల్లో.

శంకరాభరణం సినిమా వచ్చిన కొత్తల్లో ప్రతి తల్లితండ్రీ తమ పిల్లలకు సంగీతశిక్షణ ప్రారంభించటం ఆనవాయితిగా ఉండేది. ఇప్పటికీ ఆ ప్రభావం కొనసాగుతోంది.

అదే విధంగా 'హీరో' సినిమా విడుదల తర్వాత యువతరం ఫ్లూట్ నేర్చుకోవటం ఒక ఫ్యాషన్ గా భావించేవారు.

ఆ ట్యూన్ ని సాధన చేయటానికి చాలా మంది ఫ్లూట్ నేర్చుకునేవారు ఆ రోజుల్లో.

అందరు అడిగినట్టే తను కూడా మారుతిని అడిగాడు ఆ తర్వాత ఒక రోజు. "హీరొ సినిమా ట్యూన్ వాయించటం వచ్చా" అని మారుతి నవ్వేసి, ఆ ట్యూన్ వాయించి వినిపించే వాడు.

ఆ తర్వాత తెలిసింది ఏమిటంటే 'హీరో' సినిమా విడుదలకు చాలా ఏండ్ల ముందరినుంచే అతను సశాస్త్రీయంగా వేణుగానాన్ని అభ్యసిస్తున్నాడు అని.

ఇదంతా ఒక కొత్త ప్రపంచం లాగా వుంది అతనికి.

ఆ కుర్రాడు వేణుగానంలో నిష్ణాతుడు. అలవోకగా స్వరాలు, కీర్తనలు, కృతులు పలికించగలడు తన వేణువు పై. ఆ కుర్రాడు చాలా మితభాషి. కొంతమందితో కొన్ని క్షణాలలోనే గాఢమైన అనుబంధం ఏర్పడుతుంది. ఆ కుర్రాడితో చక్కటి మైత్రి ఏర్పడింది అతడికి.

ఒక ఆదివారం ఉదయాన్నే రెండు వీధులకి అవతల ఉన్న వారి ఇంటికి వెళ్ళాడు అతను.

అప్పుడప్పుడె అభివృద్ధి చెందుతున్న కాలనీ అవటంతో అన్ని ప్లాట్లలో నిర్మాణాలు జరగకపోవటం వల్ల, ఖాళీ ప్లాట్లే ఎక్కువ దర్శనమిస్తాయి ఆ కాలనీలో. అడ్డుగా ఇళ్ళులేకపోవటం వల్ల వారి ఇల్లు ఇతడి ఇంటి నుంచి స్పష్టంగానె కనిపిస్తుంది. వాళ్ళింటి వైపు అడుగులు వేస్తూంటే వారి ఇంట్లో నుంచి వేణునాదం వినులవిందుగా వినిపిస్తోంది. మారుతి చక్కగా సాధన చేసుకుంటున్నాడు. అంత చిన్నవయస్సులోనే ఆ కుర్రాడు సాధించిన పరిపక్వతకి ఇతనికి కాస్తా ఆశ్చర్యం వేసింది.

'టక్....టక్' మని మూసి వుంచిన తలుపుపై చిన్నగా తట్టాడు.

తలుపు నెమ్మదిగా తెరుచుకుంది. ఊహించని విధంగా ఎదురుగా ఆ అమ్మాయి.

దేవలోకానికి చెందిన సౌందర్యం తనది. మాటల్లొ వర్ణించబోతే ఎంతటి కవి అయినా విఫలుడే అవుతాడు.

అలా ఊహించని విధంగా ఆమె కనిపించేసరికి ఇతడు కాస్త మొహమాట పడ్డాడు. తనను తప్పుగా ఎక్కడనుకుంటుందో అన్చెప్పి 'మారుతి.. మారుతి కోసం వచ్చాను' అని గొణిగినట్టు చెప్పాడు.

ఈ లోగా మారుతి లోపలి నుంచి వచ్చి 'ఏయ్ ఇతను మన ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు' అని పరిచయం చేశారు.

'తెలుసు మొన్న ఆంటి గారిని కలవటానికి వెళ్ళినప్పుడు చూశాను" మళ్ళీ వీణ మ్రోగిన అనుభూతి.

పక్కకి తప్పుకుంటూ లోనికి ఆహ్వానించింది చిరునవ్వుతో.

దేవతలకు మాత్రమే సాధ్యం ఇంతటి ప్రసన్నత అనుకున్నాడతడు. ఒక విధమైన పాజిటివ్ వైబ్రేషన్స్ తాకుతున్నాయి ఆమె సాన్నిధ్యంలో అతనికి. ఇది కేవలం అనుభవైకవేద్యమే. కొన్ని అనుభూతులను మాటల్లో వర్ణించటానికి వీలుకాదు. అతని మనస్సులో సరిగ్గా ఈ భావాలు కలిగాయి ఆ క్షణంలో.

వాళ్ళ అమ్మా,నాన్నా ఎక్కడో బయటికి వెళ్ళారట.

వాళ్ళింటి గురించి అతనికి అనేక విషయాలు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి. వాళ్ళింట్లో కొట్టవచ్చినట్టు కనబడుతున్న అంశము – వారి లేమి.

దారిద్ర్యాన్ని అంత దగ్గరనుంచి అతను ఎప్పుడు చూసి వుండలేదు. ఐశ్వర్యంలోనే పుట్టి పెరగటం వల్ల అతనికి పేదరికం అంటే తెలియదు. ప్రత్యక్షంగా పేదరికాన్ని అతడు చూసింది లేదు. సినిమాల్లో టీవీల్లో చూడటమే కానీ మనుషుల కష్టాల పట్ల అతనికి అవగాహన తక్కువ.

ఈ అమ్మాయి కుటుంబం బాగా దిగువ మధ్య తరగతికి చెందినప్పటికీ ఎవరి వద్దా చేయి చాచక ఉన్నంతలో గౌరవంగా బ్రతుకుతున్నారు. వాళ్ళ నాన్నగారు తను చదువుకుంటున్న కాలేజిలోనే క్లర్క్ గా పని చేస్తున్నాడు. చుట్టు ప్రక్కల చాలా ఊళ్ళకు అదొక్కటే కాలేజి.

వాళ్ళు నివాసం ఉంటున్న ఇల్లు గురించి కాస్త చెప్పాలి ఇక్కడ.

నిధులు సమకూరక పోవటం వల్ల నిర్మాణం సగంలో ఆగిపోయిన ఓ ఇంట్లో వుంటున్నారు వారు అద్దెకి. అలాగే వదిలేస్తే ఆ కాస్త కూడా పాడుపడి పోతుందని పుణ్యాత్ముడు అయిన ఆ ఇంటి ఓనర్ వీరికి నిలువ నీడ కల్పించే ఉద్దేశ్యంతో నామ మాత్రపు అద్దెకి వారిని ఆ ఇంట్లో ఉండనిస్తున్నాడట.

బాపూ సినిమాలోనో, వంశీ తీసిన సినిమాలోనో ఉండే పేద కళాకారుల ఇల్లులా వుంది అది.

రంగులు కాదు కద, సిమెంట్ పూత కూడా లేక ఇటుకలు బయటికే కనిపిస్తూ గోడలు, మార్బల్ ఫ్లోరింగ్ మాట దేవుడెరుగు, అసలు బండ పరుపే లేని ఆ ఇంట్లో వారు ఓపిక గా నేలపై ఎర్రమట్టి పూసి అందంగా మలచుకున్నారు. ప్రతి గదిలో తెల్లటి ముగ్గులు.

ఇటుక గోడలపై నడుము ఎత్తులో తెల్లటి ముగ్గు డిజైన్ తో అలంకరించారు.

ఏది ఏమయినప్పటికీ అక్కడ ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోవాల్సిన అంశం అక్కడి ప్రశాంతత. ఏదో ఆశ్రమంలో ఉండే స్థాయి ప్రశాంతత, ఒక విధమైన పాజిటివ్ వైబ్రేషన్స్ అక్కడ ఉన్నట్టు అతను అనుభూతికి గురయేవాడు అతను ఆ తర్వాత ఎన్ని సార్లు వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్లినా.

ఏదైన గుడిలోనో, ఒక ఆధ్యాత్మిక కేంద్రంలోనో లభించే స్థాయి మానసిక ప్రశాంతత అతని అనుభూతిలోకి వచ్చేది అక్కడికి వెళ్ళిన ప్రతిసారీ.

మారుతి చక్కటి చిత్రకారుడు అని కూడా అర్థం అయింది. తను వాటర్ కలర్స్ ని ఉపయోగించి వేసిన వందలాది చిత్రాలని చూపించాడు.

ఇంటి బయట కూడా కాంపౌండ్‌లాగా చుట్టూ కర్ర ముక్కలు పాతి కంచె లాగా ఏర్పాటు చేసుకుని అందులోనే పూల మొక్కలు, ఆకుకూరలు, కూరగాయలు పండించుకుని వాడుకుంటున్నారు.

వాళ్ళ నాన్న గారు బంక మట్టితోనూ, సుద్ధ ముక్కలతోనూ చక్కగా బొమ్మలు తయారు చేస్తారట. అది ఆయనకు ఒక సరదా.

ఆ తోట మధ్యలో కొన్ని డజన్ల కొద్దీ అలాంటి బొమ్మలు కనిపించాయి. మూడు నుంచి నాలుగు అడుగుల ఎత్తు వున్నాయి ఆ విగ్రహాలు అన్నీ. జీవం ఉట్టిపడుతున్నాయి అవి. వాళ్ళ నాన్నగారు కూడా కళాకారుడే అని అర్థం అయింది. ఆయన చేసిన చిన్న చిన్న విగ్రహాలు చూసి ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయాడు అతను. సరదాగా అలా చేస్తూ ఉంటారట. ఎవరికి కావలిస్తే వారు తీసుకోవచ్చుట ఉచితంగా. ఆయనకి అది సరదా అంతే. దానివల్ల ఆయనకి ఆదాయం ఏమీ లేదు.

ఇంటిలో ఓ మూలగా కుట్టు మిషన్ కనిపించింది. టైలర్ షాప్స్ లో చూడటమే కుట్టు మిషన్‌ని. ఇంట్లో చూడటం అతనికి అదే ప్రథమం.

బార్న్ విత్ ఎ సిల్వర్ స్పూన్ అన్నట్టు కలిమిలోనే పుట్టి పెరగటం వల్ల అతనికి వాళ్ళ ఇంటి వాతావరణం కొత్తగానూ, వింతగానూ వుంది. కుట్టు మిషన్ వంక అర్థం కాక చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

'మా అమ్మగారు, నేను చుట్టు ప్రక్కల వారికి జాకెట్లు, చీర ఫాల్స్ కుట్టి పెడతాం" మరొకసారి వీణ మ్రోగింది.

"ఎందుకలా కుట్టటం. హాబీనా?" అమాయకంగా అడిగాడు అతను. అతని ప్రశ్నలో వెటకారం లేకపోవటం గమనించి ఆ అమ్మాయి కూడా సిన్సియర్ గానే సమాధానం చెప్పింది.

"మా నాన్న గారి జీతం చాలా తక్కువ కదండి. ఇలా నేను అమ్మ కాస్తా కష్ట పడి ఏదో వేడినీళ్ళకు చల్ల నీళ్ళలా కాస్తా సహాయపడుతున్నాం"

వాళ్ళలో కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తున్న మరో అంశం ఆత్మతృప్తి. వారేమీ తమ జీవితం పట్ల కించ పడటటం లేదు. న్యూనతతో కుమిలి పోవటం లేదు. పైపెచ్చు చాలా ఆత్మవిశ్వాసంతొ కూడిన స్థైర్యం వారిలో అతనికి మరింత నచ్చింది.

"మీరు డిగ్రీ ఫస్ట్ ఇయర్ అన్నారు, కాలేజిలో ఎక్కడా కనిపించలేదేం?" అతడు అడిగాడు ఆ అమ్మాయిని.

"నేను ఇంట్లోనే వుండి డిస్టన్స్ మోడ్ లో డిగ్రీ చదువుకుంటున్నాను. పగలంతా ఓ చిన్న ఇంగ్లిష్ మిడియం స్కూల్లో టీచర్ గా పని చేస్తున్నాను. నా ఖర్చులకు నేనే సమకూర్చుకోవచ్చు కద. నాన్నకు సహాయపడినట్టు వుంటుంది. సాయంత్రాలు ట్యూయిషన్లు చెబుతాను"

అలా చెప్పి కాసేపాగి, "మా తమ్ముడిది పాలిటెక్నిక్ అవ్వంగానే మాకు మరింత చేదోడు వాదోడు గా వుంటాడు" తన తియ్యటి స్వరంతో తనకు తనే భరోసా చెప్పుకుంటున్నట్టు ఆ అమ్మాయి చెప్పింది.

యధార్థ జీవితం తాలూకూ వ్యధార్థ దృశ్యం కళ్ళకి కట్టినట్టు కనిపించింది.

అతని తండ్రి రెవెన్యూ డిపార్ట్మెంట్ లో మంచి హోదాలో నాలుగు జిల్లాలకు అధికారిగా పని చేసి రిటైర్ అవటం వల్ల అతనికి కష్టం అంటే తెలియదు. ఇంచు మించు గౌతమ బుద్ధుడి బాల్యం లాగనే గడిచింది అతని జీవితం.

వార్థక్యాన్ని, పేదరికాన్ని, మృత్యువుని మొదటి సారి చూసి గౌతమబుద్ధుడు ఎంత చలించిపోయాడో , అతడు కూడా ఇంచుమించూ అంతే విచలితుడు అయాడు. వాళ్ళింటికి రావటం వల్ల మనసుకు ఏదో బాధగా అనిపించింది. కానీ అదే సమయంలో ,అతడికి మనసుకు ఎందుకో చాలా సాంత్వన గా అనిపించింది. ఆ అమ్మాయి ఏ భేషజాలు లేకుండా ఎటువంటి ఫాల్స్ ప్రిస్టేజీకి పోకుండా హాయిగా స్వచ్చంగా మాట్లాడుతోంది. ఎందుకో తెలియదు గానీ తనని మరీ మరీ కలవాలని అనిపించింది.

మనసుకు దిగులుగాను వుంది, సాంత్వనగా కూడా వుంది. ఈ ద్వైదీ భావన ఏమిటొ కూడా అతను అర్థం చేసుకోలేక పోతున్నాడు.

ఆమెతో మాట్లాడుతూ వున్నా, ఆమె మాటలు వింటూ వున్నా అతనికి ఏదో తెలియని అనుభూతి, ఏదో తెలియని పాజిటివ్ ఫీలింగ్. గుడికెళ్ళివస్తే మాత్రమే కలుగుతుంది అలాంటి ఫీలింగ్ సాధారణంగా.

అతని మనసు చదివినట్టు "తరచూ వస్తూ వెళుతూ వుండండి, దగ్గరే కద ఇల్లు" అక్కా తమ్ముళ్ళు ఇద్దరూ ఒక్కసారే చెప్పారు.

అతనికి ఆమె మీద కలిగిన బలమైన మొదటి భావం – జాలి. అవును. దేవలోకంలో వుండాల్సిన ఆమె ఏదో శాపవశాత్తు, ఇలా కష్టపడుతోంది అని అనిపించింది.

నీవెచటనున్ననూ నాకది నందనవనమే

నీవున్నపరిసరాలను బట్టి నీ విలువ కాక

నీ వల్ల పరిసరాలకు విలువ కలుగు.

ఎచట నీ పదాంకముల వీక్షింతు, నచట

అడవి దారియు నందనమట్లు తోచు★

(★విశ్వకవి రవీంద్రనాథ్ టాగోర్ 'గీతాంజలి' తెలుగు అనువాదం చలం)

'ఆ దేవుడు ఆ దేవితో అలక బూనెనేమో

ఈ తీరుగా శ్రీదేవిని ఇలకు పంపెనేమో'★

(★ వేటూరి సుందర రామ మూర్తి – చంటి చిత్రం)

ఆ రాత్రి అతను రాసుకున్న కవితా పంక్తులు అతనికి అయినా అర్థం అయ్యాయో లేదో.

ఆ రోజు నుంచి ఆ అమ్మాయిని కాస్త ప్రత్యేకంగా గమనించడం ప్రారంభించాడు అని చెప్పవచ్చు. తమ ఇంటి ముందు గది కిటికీలోంచి చూసినా, మేడ ఎక్కి చూసినా వాళ్ళింటి పరిసరాలు, వారి పూదోట స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి. ఒకటర్థమయింది అతనికి. ఆమె చాలా కష్ట జీవి. ఆమెని చూసి గడియారాన్ని సవరించుకోవచ్చు.

కష్టాలను మరచి పోవటానికి ఆమె డిసిప్లిన్డ్ లైఫ్ స్టయిల్ అన్న వ్యసనం పెంపొందించుకుందా అని అనిపించింది , సహజంగా బద్ధకస్తుడైన అతనికి.

ఆమె సమయ పాలనకి ప్రతీక.

ఎవరైనా టైమ్ మేనేజ్‌మెంట్ గురించి డాక్యుమెంటరీ తీస్తే ఈమెని బ్రాండ్ అంబాసిడర్ గా పెట్టుకోవచ్చు అతను తరచుగా అనుకునే వాడు ఆమె జీవిత విధానాన్ని చూసి.

ఉదయాన్నే అయిందింటికి ముందే నిద్రలేచి ఇల్లు ఊడ్వటం ఆమె విధి, ఇంటి ముందు ఆ పూదోటని సైతం కసువు చిమ్మేస్తుంది. ఇంటి ముంగిట కంచె వెంబడి వున్నరోడ్ ను సైతం చక్కగా చిమ్మేది. ఇందులో చెప్పుకోవాల్సిన ఒక అంశం వుంది. మామూలుగా ఇంటెదురుగా చిమ్మే వారెవరైనా ఎటువైపుది అటు చిమ్మేసి తమింటి ముందు ఒక్కటీ శుభ్రంగా వుంచుకుంటారు. పక్కింటి వారికి ఇబ్బంది అవుతుందేమో అన్న కనీస విచక్షణ వుండదు చాలా మందికి.

ఆమె ఇంటికి అటు ఇటు రెండు వైపులా ఇంకా ఇళ్ళు నిర్మాణం కాకపోవటం వల్ల ఖాళీగానే వున్నాయి ప్లాట్లు. అయినా సరే అటు వైపుకి , ఇటు వైపుకి చిమ్మకుండా, చెత్తనంతా ఒక దగ్గరికి సమీకరించి దానిని తిరిగి ఓ పాత బుట్టలోకి ఎత్తేసి దూరంగా వున్న పబ్లిక్ డస్ట్ బిన్ లో వేసి వచ్చేది.

వారున్న ఇంటి గురించి నిర్మొహమాటంగా చెప్పాలి అంటే, వారికి నిలువనీడ ఒకటి వుండేది అంతే. మరే ఇతర కనీస సౌకర్యాలు వారికి వుండేవి కావు. వాళ్ళింటికి ఉన్న ఒకే ఒక లగ్జరీ కరెంట్ సదుపాయం వుండటం అంతే అని చెప్పవచ్చు. కనీస సౌకర్యాలైన మంచి నీళ్ళ కోళాయి, ఇంటి పైన ఓవర్ హెడ్ టాంక్, టీవీ, టేప్ రికార్డర్, ట్రాన్సిస్టర్ రేడియో, మోటార్ సైకిల్ సయితం వారికి లేవు.

ఇక నీళ్ళు కావాలంటే – అవి మంచి నీళ్ళయినా సరే, స్నానానికి నీళ్ళైనా సరే, ఓ రెండు ఫర్లాంగుల అవతల వున్న ఓ చేదబావి నుంచి తెచ్చుకొనే వారు.

ఇల్లు చిమ్మటం, ముగ్గు పెట్టడం తర్వాత ఈ నీళ్ళ కార్యక్రమం ప్రారంభమయి పోయేది. వాళ్ళ నాన్న గారు చేదిస్తే, ఈ అమ్మాయి, వాళ్ళ అమ్మ గారు బిందెలతో మోసుకుంటు వచ్చి ఇంటికి చేర్చే వారు. ఇంటికి అవసరమైన ప్రతీ నీటి చుక్క ఇలా చేరవేసే వారు. మారుతి కాస్తా పీలగా వుండటం వల్ల కావొచ్చు అతన్నీ ఈ భగీరథయత్నానికి దూరంగా ఉంచే వారు.

జీవించడాన్ని ఒక కళలాగా, ప్రతీ క్షణాన్నీ ఒక ఆనందానుభూతి లాగా ఆస్వాదించేది ఆమె అనిపిస్తుంది. ఆమె జీవించే విధానం లో ఒక లయ వుంది., ఒక పద్ధతి వుంది. బాగా శృతి చేసిన వీణపై ఓ కీర్తనని నాదించి ఆనందించే కళాకారిణి లాగా ఆమె ప్రతిక్షణాన్ని ఆస్వాదించేది. తన కష్టం లోనే ఆనందాన్ని అనుభవించేది.

ప్రచనకారులు, వేదాంతవేత్తలు చెప్పే మాటలు ఆమె ఆచరణలో పెడుతోందా అన్నట్టు వుండేది ఆమె నడవడిక. ’ఎలా వున్న జీవితాన్నిఅలా స్వీకరించు, ఎదుగుదలకై నీ ప్రయత్నాన్ని ఆపవద్దు’. ఆమె తన స్థితి పట్ల ఎప్పుడు కలత చెందినట్టు అనిపించదు.

కానీ తను ఒక సారి తన హృదయాన్ని ఆవిష్కరించింది అతని ఎదుట. అవి అతడు ఎన్నటికీ మరచిపోలేని మధురక్షణాలు. అసలు ఆ అమ్మాయి అలా మాట్లాడుతుంది అని అతడు ఊహించలేదు.

ఆ క్షణాలకి నాందిగా ఒక సంఘటన జరిగింది.

ఉరుములేని పిడుగులా ఊడిపడ్డాడు ఒక రోజు మారుతి. ’మనం సినిమాకెళదాం పద పద’ అని తొందరించాడు.

’సరే. ఓ పది నిమిషాల్లో తయారయిపోయి నా సైకిల్ తీసుకుని మీ ఇంటికి వచ్చేస్తా"

"సైకిల్ వద్దు. మనం జట్కా బండి లో వెళదాం" ప్రత్యుత్తరం ఇచ్చాడు మారుతి.

"అదేంటి?"

"మా అక్కయ్య వస్తుంది మన కూడా. ముగ్గురికి జట్కా బండి అయితే సౌకర్యంగా వుంటుంది కద" మారుతి చెప్పాడు.

ఇది ఊహించలేదు అతను.

అతనికి మాటల్లో చెప్పలేని ఒక అనుభూతి కలిగింది.

’వంశీ’ దర్శకత్వం వహించిన ’ఆలాపన’ సినిమా అది. ’సితార’,’అన్వేషణ’ లతో మంచి ఊపు మీదున్న వంశీకి ఈ సినిమా ఒక షాక్ ఇచ్చింది ఆ రోజుల్లో.

హాల్లో పెద్దగా రద్దీ లేదు. జనం బాగా పల్చగా వున్నారు.

ఇప్పటి మల్టిప్లెక్స్ లలో లాగా రిజర్వేషన్ ఏమీ ఆవసరం వుండేది కాదు ఆ రోజుల్లో. నేరుగా వెళ్ళి టికెట్ కొనుక్కుని కూర్చుని చూడటమే.

ఆ అమ్మాయి, మారుతి తమ సీట్లలో కుర్చున్నారు. అతడు వెళ్ళి ఆ అమ్మాయికి దూరంగా మారుతి ప్రక్కన కూర్చోబోయాడు.

'ఏయ్. ఇటొచ్చి కూర్చోవా? ఎవరైనా వేరే వాళ్ళు వచ్చి కూర్చుంటే ఇబ్బందిగా వుంటుంది" వీణ మీటినట్టు ఆ అమ్మాయి కోరింది.

అతడు కాస్త బిడియపడుతూ ఆ అమ్మాయి ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. మధ్యలో ఆ అమ్మాయి, ఒక వైపు తను మరో వైపు మారుతి. అదీ సీటింగ్ అరెంజ్‌మెంట్.

తన చేతిని ఏమాత్రం ఈ అమ్మాయి వైపున్న హేండ్ రెస్ట్ పై పెట్టుకోకుండా, సినిమా చూసినంతసేపు, అటువైపు హేండ్ రెస్ట్ పై మాత్రమే వుంచుకున్నాడు అతను.

అది భయమో, సంకోచమో కాదు. అతడు పుట్టి పెరిగిన వాతావరణం, అతనికి లభించిన జన్మ సంస్కారం వల్ల తనకు తెలియకుండానే అలా ప్రవర్తించాడు.

ఆ అమ్మాయి అదేం గమనించనట్లే సంగీతం గురించి, నటీనటుల నటన గురించి చర్చిస్తూ, రాగాలగూర్చి, స్వరాల గూర్చి అతనికి తెలియని ఎన్నో విషయాలు చెబుతోంది. అతనికి కొద్దిగా అర్థం అవుతోంది. కొద్దిగా అర్థం అవటం లేదు.

ఈ సంఘటన పైకి కనిపించినంత మామూలుగా ముగిసి పోలేదు.

దీని ప్రభావం ఆ తరువాత జీవితంలో ఆమె తీసుకొనబోయే నిర్ణయాలపై తీవ్ర ప్రభావం చూపిస్తాయని ఛాయామాత్రంగా కూడా తెలియదు అతనికి ఆ క్షణంలో.

అప్పుడు రాత్రి పది దాటుతోంది.

కొబ్బరాకుల్లోంచి నిండు చంద్రుడు దోబూచులాడుతున్నాడు. మిద్దెపై పడుకున్న ఆమెకి ఎంతకీ నిద్ర రావటంలేదు. అలసిపోయిన అమ్మా,నాన్నా గాఢమైన నిద్రలోకి జారుకున్నారు. క్రింది గదిలో మారుతి టెక్స్ట్ బుక్స్ ముందేసుకుని చదువుకుంటున్నాడు.

అమె ఆలోచిస్తూ వుంది. ఎంతకీ ఆమె ఆలోచనలు ఒక కొలిక్కి రావటం లేదు.

ఆమె అంతరంగం:

'ఎవరితడు? నేనతన్ని చూసి సరిగ్గా ఆరు నెలలు కూడా కాలేదు. ఎందుకు ఇంత సంచలనానికి గురువుతోంది నా మనసు? అతన్ని చూడంగానే ఏదో ఉద్విగ్నత. అతనితో మాట్లాడుతు వుండి పోవాలని ఒక తపన. అతని సమీపంలో మనసుకు ఒక నిశ్చింత. అతనితో మాట్లాడుతూ వుంటే మనసుకు ఒక నెమ్మది.

కాలేజికి వెళ్ళకుండా ఇంటి బాధ్యతలు నేను తలకు ఎత్తుకోవటం మా ఇంట్లో అందరికీ సాధారణమైన విషయంలా అనిపించింది. కానీ అతను ఆ విషయం తెలిసిన రోజున ఎంత ఆశ్చర్యపోయాడొ.

అతని కళ్ళలో ఆశ్చర్యం, ఆశ్చర్యాన్ని మించి వేదన. 'మీరు ఇంత చిన్న వయస్సులో ఉద్యోగం....?' అంటూ మాటలు పూర్తి చేయకుండా ఆగి పోయాడు. మరలా నేను ఎక్కడా నొచ్చుకుంటానో అని సంకోచ పడ్డాడు.

అతనిలో నాకు ముఖ్యంగా నచ్చే అంశం అదే.

ప్రతీ మాట, ప్రతి చేత నా కోణంలో ఆలోచించి నన్ను నొప్పించకుండా వుండేలా జాగ్రత్త పడతాడు.

తన దృష్టిలో నేను ఎంతో ఎదిగిపోయానట. అతను అలా పొగిడేస్తుంటే ఎంత సిగ్గేసిందో. అతని ప్రవర్తన లో గానీ మాటల్లో గాని ఎక్కడా అతిశయం ఉండదు.

నేను పడుతున్న కష్టాల నుంచి ఖచ్చితంగా నాకు విముక్తి లభిస్తుందని, నన్ను ఊరడిల్లమనే వాడు. పైకి అలా గంభీరంగా కనిపిస్తానే కానీ నాక్కూడా ఎవరైనా ఇలా సాంత్వన వచనాలు పలికితే బాగుండు అని ఉండేది.

అతని మాటల్లో ఎక్కడా నాటకీయత, కృతకత్వం వుండవు. చాలా సహజంగా మాట్లాడుతాడు.

పెద్దల దగ్గర ఎంత వినయంగా వుంటాడో చెప్పలేను. మా అమ్మానాన్నల్తో ఎంత గౌరవంగా మాట్లాడతాడొ. ఒక్కోసారి అతను మా అమ్మానాన్నలతో మాట్లాడుతు వుంటే ఎందుకో ఎంతో అలవాటైన ఇంటి అల్లుడు పండగకి వచ్చి అత్తా మామలతో మాట్లాడుతు ఉన్నట్టు అనిపిస్తుంది.

అలాంటప్పుడు 'చ! నేనేంటి ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను' అని నన్ను నేను కట్టడి చేసుకొనే దాన్ని.

అతను ఐశ్వర్యంలో పుట్టిపెరగటం వల్ల ఒక్కోసారి చాలా జీవితానికి సంబంధించి, కష్టాల గురించి చిన్న చిన్న మౌలిక విషయాలు కూడా తెలియవు అని అనిపిస్తుంది. అతను ఒక్కోసారి వేసే ప్రశ్నలు మా పేదరికాన్ని ఎత్తిపొడుస్తూ అంటున్నాడా అనిపిస్తుంది, కాని అతని కళ్ళలోని అమాయకత్వం, మంచితనం చూస్తే అతన్ని ఎందుకో కాపాడాలి అనిపిస్తుంది. అర్థం లేని భావం ఇది. అతన్ని నేను కాపాడటం ఏమిటి? లోకం గురించి అసలు ఏమి తెలియని ఇంత అమాయకుడు ఏమిటా ఇతను అని జాలి వేస్తుంది. అతన్ని హత్తుకుని 'బుజ్జోడురా నీవు' అని ముద్దుగా అనాలనిపిస్తుంది.

అతని ప్రతి మాట నాకు ఇష్టం. అతని ప్రతి ఆలోచనా నాకు ఇష్టం.

ఏమిటి నేను చాలా దూరం ఆలోచిస్తున్నానా అని అప్పుడప్పుడు అనిపిస్తోంది. కాని నాకెందుకో అతడు చాలా ఆత్మీయంగా అనిపిస్తాడు.

అతనిలోని సంస్కారం నాకు చాలా నచ్చింది. ఎంతో జన్మ సంస్కారం ఉంటే గాని అంత చక్కటి ప్రవర్తన ఒక మనిషికి అలవడదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments